

✓ REMÉNYIK SÁNDOR

ROMON VIRÁG

VERSEK

1930—1935

ERDÉLYI SZÉPMÍVES CÉH 1935.

»MÉRT HALLGATOTT EL VÉGVÁRI?«

(Levélben kérdezték.)

Elhallgatott: elmúlt a pillanat
Melyben — a mélyből — hangja felszakadt.

A nagy Perc hulláma továbbfutott,
Akkor az Idővel találkozott.

Kihunyt a máglya. És jól tudta ő:
Az a tűz újból nem törhet elő.

Elhallgatott, — mert visszás valami:
Daltalan szívvel tovább dallani.

Elhallgatott, mert új parancsok jöttek,
Új rendelése az otthoni rögnek.

Elhallgatott s a röghöz visszatért,
Mint földmives, — a harc ha véget ért.

A sors kiáltott: válasszatok hát:
A szülőföldet-e, vagy a hazát?

Ő túl régi s mai határokon:
Zászlót bontott egy magyar csillagon.

Hisz abban, ami örökkévaló,
Fegyverrel, csellel ki nem irtható.

Abban, mi bennünk oly magyar s oly mély,
Hogy idegen kéz odáig nem ér.

Nem a mi dolgunk igazságot tenni,
A mi dolgunk csak: *igazabbá lenni.*

Elhallgatott, — mert vad tusák közül
Immáron Istenéhez menekül.

Vele köt este-reggel új kötést.
És rábizza az igazságtevést.

1933. március.